

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/118/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616207682
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5616207682.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu, spore žalobcu - J. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. č. XX, proti žalovanému - Slovenská republika za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova č. 2, Bratislava, o zaplatenie sumy 2.141,48 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20C/98/2016-310 zo dňa 3.3.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie:

- vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.141,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.141,48 eur od 23.11.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku,

- vo výroku III. o náhrade trov prvoinstančného konania.

N e d o t k n u t ý m z o s t á v a odvolaním nenapadnutý výrok II. rozsudku o zastavení konania vo zvyšnom rozsahu.

P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom (výrok I.) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.141,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.141,48 eur od 23.11.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnom rozsahu konanie zastavil (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu pričom o jej konkrétnej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok III.).

2. Za dôvodnú vyhodnotil nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody uplatnenú podľa zákona č. 514/2003 Z.z., mal vykonaným dokazovaním preukázané, že nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu v trestnom konaní bola žalobcovi spôsobená škoda spočívajúca v trovách jeho obhajoby (advokátom) vo výške 2.141,48 eur, konkrétne za obdobie od prevzatia obhajoby (15.9.2011) do právoplatného skončenia trestného stíhania (30.10.2013).

3. Za nesporné (pre účinné nepopretie žalovaným podľa § 151 CSP) vyhodnotil súd skutkové tvrdenia žalobcu, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Liptovský Mikuláš zo dňa 4.4.2011, ČVS: ORP-100/OVK-LM-2011 bolo mu vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásahu do práva

k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného dňa v roku 2005 do 18.4.2011 aj napriek opakovaným ústnym a písomným žiadam odmietal svojej sestre Q. T. a jej deťom T. T. a Ing. I. P., PhD. odovzdať kľúč od vstupných dverí rodinného domu č. XX v obci Y., zapísaného na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. Y., ktorého boli menovaní podielovými spoluvlastníkmi a taktiež im odmietal vydať kľúč od ďalšej vstupnej bráničky, ktorú vystaval v presne nezistenú dobu v roku 2005 za pôvodnou vstupnou bránou vedúcou na pozemky prináležiace k tomuto domu a týmto podielovým spoluvlastníkom bránil v užívaní tohto rodinného domu, pričom toto uznesenie o vznesení obvinenia nebolo prokurátorom Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš v rámci jeho prieskumnej činnosti (potom ako mu bolo doručené a ako bola voči nemu žalobcom podaná sťažnosť) zrušené, ale sťažnosť voči nemu bola prokurátorom zamietnutá, čím toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Následne prokurátor podal na žalobcu obžalobu a Okresný súd Liptovský Mikuláš (po prejednaní veci) 24.6.2013 vyhlásil voči žalobcovi odcudzujúci rozsudok č.k. 2P/6/2012-329, ktorý bol neskôr - na základe odvolania žalobcu zrušený oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/110/2013-347 z 31.10.2013, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 31.10.2013. Nesporným bolo i ďalšie skutkové tvrdenie žalobcu, že v príčinnej súvislosti s týmto jeho trestným stíhaním vznikli účelné trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia zvoleným obhajcom (advokátom JUDr. Jánom Vajdom) v zmysle § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. v celkovej výške 2.141,48 eur za konkrétne úkony právnej pomoci poskytované advokátom v období od prevzatia obhajoby 15.9.2011 do právoplatnosti skončeného trestného stíhania 31.10.2013. Trovy obhajoby boli vyúčtované podľa Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., vyúčtovanie úkonov tvoria prílohu žaloby (odkazuje súd na čl. 25 spisu a tiež na čl. 265 spisu).

4. Zistený nesporný skutkový stav okresný súd následne podrobil právnomu posúdeniu aplikáciou ustanovení § 3 ods. 1, 2, § 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 3, § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení účinnom od 1.1.2013, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

5. Žalobca sa v súdnej veci domáhal náhrady škody spôsobenej mu nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, škoda spočívala v účelne vynaložených trovách konania - trovách právneho zastúpenia (advokátom ako zvoleným obhajcom) v období od prevzatia zastúpenia týmto obhajcom do právoplatného skončenia trestného stíhania rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo oslobodením obžalovaného spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., t.j. je zodpovednosťou za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Neposudzuje sa správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní (súdu prvej inštancie) pri začatí a vedení trestného stíhania (nejde tu o nesprávny úradný postup) rozhodujúcim ukazovateľom opodstatnenosti (zákonosti) začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Ak totiž došlo k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, treba vychádzať podľa názoru okresného súdu z toho, že trestné stíhanie nemalo byť začaté a vedené. V riešenej právnej otázke okresný súd odkazuje aj na obdobné právne hodnotenie vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016, z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.. 25Cdo 4705/2007 zo dňa 28.1.2010).

6. Ten, kto bol oslobodený spod obžaloby (z dôvodu, že skutok nie je trestným činom) má (pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. V prípade takéhoto výsledku trestného konania totiž treba vychádzať z toho, že obvinená osoba trestný čin nespáchala, a teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie. Zákon č. 514/3003 Z.z. (v ust. § 3 ods. 2) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim je výsledok tohto trestného konania (oslobodenie spod obžaloby). Náhrada škody podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia), ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1, vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu

za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má preto tiež oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa tu totiž neviaže na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (odkazuje okresný súd aj na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 3Cdo 194/2010 z 30.3.2011).

7. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, ktorú vzniesol konajúci štátny orgán - Generálna prokuratúra SR okresný súd neakceptoval. Súd posudzujúc túto námietku zdôraznil, že pasívna vecná legitímácia sa týka výlučne žalovaného, nie orgánu, ktorý je ako zástupca zo zákona oprávnený v mene žalovaného konať. Pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní je podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepochybne štát - Slovenská republika, pretože škoda bola spôsobená jeho orgánmi verejnej moci. Pokiaľ však ide o otázku, ktorý orgán je v tomto konaní oprávnený konať v mene pasívne vecne legitimovaného štátu, je potrebné vychádzať zo záveru, že ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. Práve uznesenie o vznesení obvinenia je tým úkonom, ktorý je potrebné považovať za rozhodujúci z hľadiska ustálenia, ktorý orgán verejnej moci spôsobil škodu. Na úseku trestného konania, ktoré sa začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby (v rámci ktorého je aj vydávané uznesenie o vznesení obvinenia), vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ (policajt), ako aj prokurátor. Obidvaja majú v súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia svoje právomoci. Túto otázku okresný súd podrobnejšie rozvíja v bode 46 písomného odôvodnenia rozsudku - na jeho obsah odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

8. Okresný súd vo svojej právnej argumentácii ďalej dodáva, že vo veci náhrady škody spôsobenej v časti trestného konania od začatia trestného stíhania do podania obžaloby vzhľadom na znenie § 4 ods. 1 písm. b/ a f/ zákona č. 514/2003 Z.z., prichádzala do úvahy ako orgán konajúci v mene štátu iba Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, keďže prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a keďže prokurátor v tomto prípade podal obžalobu na súd, neboli naplnené podmienky ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, ktoré zakladá oprávnenie konať v mene štátu Ministerstvu vnútra SR. Zo záveru, že ten kto bol oslobodený spod obžaloby má právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia, z ktorého súd vyvodil, že uznesenie o vznesení obvinenia je tým úkonom, ktorý potrebné považovať za rozhodujúci (aj) z hľadiska ustálenia, ktorý orgán verejnej moci spôsobil škodu (obžalovanému, ktorý bol spod obžaloby oslobodený), tiež vyplýva, že vznesená námietka, podľa ktorej má súd v tejto veci konať ako s orgánom konajúcim v mene štátu s Ministerstvom spravodlivosti SR, takisto neobstoí. Ak by aj bol tento názor súdu nesprávny, a vzhľadom na to, že v časti trestného konania po podaní obžaloby vykonávali pôsobnosť (okrem prokurátora, ktorý aj po podaní obžaloby môže podľa § 239 ods. 1 Tr.por. zobrať žalobu späť, alebo podľa § 239 ods. 2 Tr. por. od obžaloby ustúpiť) aj súd prvého stupňa, na základe čoho by sa ponúvalo, že pre túto časť úseku trestného konania by prichádzal do úvahy ako orgán konajúci v mene štátu, okrem Generálnej prokuratúry SR (podľa § 4 ods. 1 f/) aj Ministerstvo spravodlivosti SR (podľa § 4 ods. 1 písm. a/), tak vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. m/ zák. č. 514/2003 Z.z. by bolo rozhodujúce, na ktorý z týchto dvoch do úvahy pripadajúcich orgánov konajúcich v mene štátu žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie. Keďže takúto žiadosť žalobca podal na Generálnej prokuratúre SR, stala by sa (aj tak) Generálna prokuratúra SR jediným orgánom oprávneným konať v mene štátu aj pre uplatnenú náhradu škody, vzniknutú v súvislosti s úkonmi právnej pomoci vykonávanými obhajcom žalobcu v časti trestného konania, kde by (okrem prokurátora) vykonával pôsobnosť aj súd (okresný súd odkazuje aj na obdobný záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.3.2011 sp. zn. 3Cdo/194/2010).

9. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenú žalovaným okresný súd aplikoval ustanovenia o premlčaní nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, najmä úpravu podľa § 19 ods. 1 prvá veta zák. č. 514/2003 Z.z. v zmysle nej subjektívna trojročná premlčacia doba pri nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, končiacim oslobodením spod obžaloby, začína plynúť od okamihu, kedy bolo obžalovanému oznámené rozhodnutie, ktorým bol oslobodený spod obžaloby. V súdenom prípade k tomu došlo 31.10.2013, keďže žalobca bol prítomný pri vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku a pokiaľ žaloba bola podaná na súd elektronickými prostriedkami bez autorizácie podľa osobitného predpisu (obyčajným mailom) 31.10.2016 po úradných hodinách, pričom v 10 dňovej zákonnej lehote podľa § 125 ods. 2 CSP dodatočne doručená 10.11.2016 v listinnej podobe,

stalo sa tak ešte v priebehu plynutia premlčacej doby. Či bol nárok predbežne prejednaný u iného orgánu, alebo nie a kedy sa tak stalo, nie je pre zákonom uvedené „vykonanie práva“ významné, pretože u tohto iného orgánu na rozdiel od súdu právo v zmysle ustanovenia § 100 ods. 1 OZ sa nevykonáva.

10. Žalobca napokon využil aj riadny opravný prostriedok, podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, splnil teda podmienku vyplývajúcu z § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., jeho sťažnosť ale prokurátor zamietol.

11. S názorom žalovaného, že nárok, ktorý bol predbežne prerokovaný, nie je totožný s nárokom v konečnom dôsledku uplatnenom v tomto konaní sa okresný súd nestotožnil. Hoc žalobu a následné písomné vyjadrenia žalobcu súd kvalifikoval za nie vždy práve najzrozumiteľnejšie formulované, za podstatné ale súd hodnotí svoju viazanosť obsahom, pričom s prihliadnutím na obsah žalobcových vyjadrení v úhrne bolo možné dospieť k záveru, že ako predmetom predbežného prerokovania, tak aj predmetom tohto konania bol nárok na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, ktorá škoda spočívala v účelne vynaložených trovách konania tvorených výlučne trovami právneho zastúpenia (zvoleného obhajcu - advokáta) v období od prevzatia právneho zastúpenia (po vznesení obvinenia) do právoplatného skončenia trestného stíhania rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Ako v rámci žiadosti o predbežné prerokovanie, aj v rámci tohto konania pritom žalobca poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané, resp. malo byť prokurátorom zrušené, že obžaloba nemala byť podaná a prvostupňový odsudzujúci rozsudok nemal byť vyhlásený. Z uvedeného tak vyplýva, že vo svojej relevantnej podstate bol predbežne prerokovaný nárok zhodný s nárokom uplatneným žalobcom v tomto konaní. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku na náhradu škody, zhoda je úplná a nepochybná, žalobca si uplatnil a predbežne prerokoval nárok na náhradu uvedenej škody v sume 2.141,48 eur. Konanie o predbežnom prerokovaní nároku má charakter akéhosi mimosporového zmierovacieho konania a v tomto kontexte treba vykladať aj ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V niektorých rozhodnutiach dokonca zaznieva myšlienka, že treba považovať za prekonanú judikatúru, ktorá predbežné prerokovanie považuje za procesnú podmienku, ktorá by zakladala delenú právomoc, nakoľko táto by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by orgán, ktorý vo veci pôvodne konal bol oprávnený vydať autoritatívne rozhodnutie, z čoho sa vyvodzuje záver, že podmienka podania žiadosti je splnená aj vtedy ak poškodený podá neúplnú žiadosť na predbežné prerokovanie a v tejto uvedie skutkovo dôvod podania žiadosti, s odkazom na nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup príslušného orgánu, a to, že mu z tohto dôvodu vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáha, a to aj vtedy ak poškodený výslovne nešpecifikuje presnú výšku škody, ktorej sa domáha (okresný súd odkazuje na komentár k Občianskemu zákonníku pre prax, II. diel, JUDr. Jaroslav Krajčo, vydavateľstvo EUROUNION, 2015, str. 1818.).

12. Okresný súd uzavrel, že v súdnej veci boli naplnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vyžadované Z.č. 514/2003 Z.z. a to :

- existencia právoplatného nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené pre túto nezákonnosť (uznesenie o vznesení obvinenia), využitie riadneho opravného prostriedku-sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia (hoc to ani nebolo v tomto prípade potrebné).
- existencia škody ktorá žalobcovi vznikla v priebehu trestného konania - účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia zvoleným obhajcom a advokátom v sume vyšpecifikovanej a v úhrnnej výške 2.141,48 eur - účinne nepopreté žalovaným.
- škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

13. Okresný súd posudzoval aj ďalšie námietky vznesené žalovanou stranou :

- nepodanie žiadosti žalobcom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred podaním žaloby - túto námietku súd neuznal, uviedol, že tento nedostatok žalobca odstránil v priebehu sporu, v štádiu ešte pred vydaním uznesenia o zastavení konania - napokon tento názor vyslovil odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí v tejto veci a ním bol okresný súd viazaný

- nesúhlas s dôvodmi oslobodzujúceho rozsudku odvolacieho súdu vyhláseného v trestnej veci 31.10.2013, keď podľa názoru žalovaného trestné stíhanie bolo dôvodné, - uvedenú námietku kvalifikoval okresný súd za irelevantnú dôvodiac právnou viazanosťou civilného súdu konajúceho o nároku na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci (podľa § 6 ods. I druhej vety zákona o zodpovednosti za škody) vždy rozhodnutím, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie označené za nezákonné a z tohto dôvodu zrušené, resp. zmenené, analogicky oslobodenia spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a tieto závery civilný súd nemôže v konaní o náhrade škody podľa z.č. 514/2003 Z.z. prehodnocovať.

- že uznesenie o vznesení obvinenia len otvára proces dokazovania a až v závislosti od jeho výsledkov by bolo možné dospieť k záveru, či je trestné stíhanie zákonné. Podľa názoru okresného súdu táto námietka tiež neobstoí, ide tu výlučne o otázku právnej kvalifikácie skutku, ktorý bolo možné správne právne kvalifikovať už v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia. Ak skutok nie je trestným činom je irelevantné, či skutok žalobca spáchal, pretože ak by ho aj preukázateľne spáchal nemal byť trestne stíhaný.

- námietku neurčitosti žaloby okresný súd tiež neuznal argumentujúc, že z obsahu písomných podaní žalobcu vyplynulo, že predmetom konania je nárok na náhradu škody vo výške 2.141,48 eur spôsobenej žalobcovi nezákonným začatím a vedením trestného stíhania, ktorá škoda spočívala v účelne vynaložených trovách konania tvorených trovami právneho zastúpenia zvoleným obhajcom v období od prevzatia právneho zastúpenia po vznesení obvinenia do právoplatného skončenia trestného stíhania právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu z 31.10.2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

14. Vyhodnotil za nedôvodné aj námietky žalobcu spochybňujúce: zákonnosť konajúceho sudcu (vid' hodnotenie okresného súdu v bode 58 odôvodnenia rozsudku), oprávnenie prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš Mgr. Petra Volkovicsa zastupovať žalovaného (vid' hodnotenie okresného súdu v bode 59 odôvodnenia rozsudku), spôsob rozhodovania - podľa žalobcu mal byť vydaný rozsudok pre zmeškanie pretože sa žalovaný nevyjadroval v súdom určenej lehote (vid' hodnotenie okresného súdu v bode 60 odôvodnenia rozsudku).

15. Keďže čas splnenia nároku na náhradu škody nebol dohodnutý, ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, bolo povinnosťou žalovaného plniť žalobcovi dlžnú sumu 2.141,48 eur podľa § 563 Občianskeho zákonníka prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca ale nepreukázal, že by žalovaného požiadal o plnenie pred podaním žaloby (žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal až 30.8.2017), tak v zmysle ustálenej judikatúry možno považovať deň prvého doručenia žaloby žalovanému (súdom) t.j. 22.11.2016 za deň kedy žalobca požiadal žalovaného o plnenie. Vychádzajúc z uvádzanej úvahy okresný súd konštatoval vznik nároku žalobcu od nasledujúceho dňa t.j. 23.11.2016 aj na úroky z omeškania, ktoré žalobcovi priznal vo výške 8 % ročne z istiny, riadiac sa ust. 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/95 Z.z.

16. V dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom v časti úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 2.141,48 eur od 1.1.2014 do 22.11.2016 a v časti úrokov z omeškania vo výške 0,5% ročne zo sumy 2.141,48 eur od 23.11.2016 do zaplatenia - s čím žalovaný súhlasil, súd podľa § 145 ods2 CSP konanie o tejto časti žaloby zastavil.

17. O náhrade trov konania rozhodoval okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi plne úspešnému v spore priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v celom rozsahu.

18. Proti rozsudku (čo do jeho výrokov - I. a III.) sa odvolal v zákonnej lehote žalovaný. Vytýka súdu prvej inštancie, že nedostatočnú pozornosť venoval vznesenej námietke premlčania nároku. Hoc sa s jeho námietkou okresný súd zaoberal, stalo sa tak len formálne s tým, že následky jej vznesenia v spojení so závažným a neodstrániteľným procesným pochybením žalobcu v intenciách § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci vyhodnotil nesprávne a žalobcovi tak priznal nielen právo na zaplatenie premlčanej pohľadávky ale súčasne spôsobom nesúladným so zákonom, konvalidoval ním vyvolané závažné procesné pochybenie spôsobilé viesť výlučne buď k odmietnutiu žalobného návrhu alebo jeho zamietnutiu v celom rozsahu. Považuje predbežné prerokovanie nároku

na náhradu škody v zmysle príslušných častí §§15 a 16 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci za zákonnú požiadavku, jej nesplnenie je objektívnou prekážkou úspechu žalobcu v súdnom konaní. Domnieva sa, že ide o neodstrániteľnú prekážku podmienok konania. Vychádzajúc zo znenia § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci úspešne sa uspokojenia nároku na náhradu škody cestou súdu možné domáhať za splnenia zákonnej požiadavky v podobe predbežného prerokovania predmetného nároku s príslušným štátnym orgánom ako zástupcom štátu. Keďže tento procesný úkon nebol vo veci realizovaný pred podaním žaloby na prvostupňovom súde, štátnemu orgánu zastupujúcemu Slovenskú republiku, v danom prípade s odkazom na znenie § 4 ods. 1 písm.f) zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, Generálnej prokuratúre nebolo umožnené žalovaný nárok prípadne uspokojiť a ani objektívne pred podaním žaloby nemohla mať a nemala vedomosť o jeho existencii, dôvodoch (titule) a výške. Za predpokladu, že odvolací súd s uvedenou odvolacou námietkou sa nestotožní, namieta ďalej postup prvostupňového súdu v súvislosti a aplikáciou ust. § 19 ods. 1,3 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, je totiž názoru, že ak aj pripustí logický nezmysel v podobe dodatočnej realizácie predbežného prerokovania nároku žalobcom s relevantnými právnymi následkami, domnieva sa súčasne, že je tak možné urobiť výlučne v rámci plynutia premlčacej doby v intenciách § 19 ods. 1,3 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci s tým, že jej plynutie je potrebné počítať bez možnosti prihliadnuť na podanie žaloby, ktorá by za rešpektovania zákonných požiadaviek účinne podaná byť nemohla. Je pritom zrejmé, že od momentu, kedy sa žalobca preukázateľne dozvedel, že bol nadriadeným súdom spod obžaloby prokurátora oslobodený, do momentu dodatočného prerokovania nároku s relevantným štátnym orgánom, ako zástupcom štátu, uplynula dlhšia doba, než aká je zákonodarcom požadovaná pre premlčanie nároku na náhradu škody. V súhrne uvádzaného odvolateľ považuje ním dňa 19.7.2019 vznesenú námietku premlčania naďalej za relevantnú s povahou esenciálnou vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu v predmetnej právnej veci.

19. V prípade, že sa odvolací súd sa dôvodmi odvolania v otázke úspešného vznesenia námietky premlčania nestotožní, považuje i ďalší postup a rozhodovanie súdu za nesúladne so zákonom. Podľa názoru odvolateľa okresný súd nedostatočne reflektoval na skutočnosť, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v časti trov trestného konania nie je pasívne legitimovaným subjektom. Trovy trestného konania boli žalobcom vynaložené v trestnej veci v štádiu trestného konania realizovaného pred súdom Slovenskej republiky - preto s odkazom na znenie § 4 ods.1 písm. a) bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci je pasívne legitimovaným Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Dáva do pozornosti tiež skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš oslobodený s konštatovaním podľa § 285 písm.b) zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov, že skutok nie je trestným činom, a to až rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 31.10.2013 č.k. 3To/110/2013-347. Keďže obžaloba bola prokurátorom na súd podaná dňa 13.1.2012 a skutok, spáchanie ktorého bolo žalobcovi ako obvinenému kladené za vinu bol právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods.1,3 písm. a) Trestného zákona, bolo potrebné preskúmanie obžaloby v zmysle § 241 Trestného poriadku. Za stavu, keď krajský súd konštatoval absenciu zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, je dôvod domnievať sa, že ide o objektívnu prekážku vedenia trestného konania, ktorá nielen existovala v čase podania obžaloby na vecne a miestne príslušnom súde Slovenskej republiky ale bola aj bez ďalšieho zistiteľná z vyšetrovacieho spisu tvoriaceho v zmysle § 234 Trestného zákona nedielnú súčasť obžalobného návrhu prokurátora. Vzhľadom na tieto skutočnosti Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nemôže niesť a ani nenesenie žiadnu relevantnú zodpovednosť vzťahujúcu sa na tú časť škody, ktorá mala byť J. Y. spôsobená vynaložením trov trestného konania v konaní pred súdom. Je zrejmé, že v prípade správneho procesného postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš by J. Y. neboli vznikli trovy trestného konania. Odvolateľ je názoru, že trovy trestného konania uplatňované žalobcom spoluzavinil subjekt odlišný od žalovaného, preto je potrebné tieto krátiť o sumu 1.264, 67 eur (za konkrétne označené úkony), ktorá by nebola na strane žalobcu vznikla, keby Okresný súd Liptovský Mikuláš v jeho trestnej veci konal a rozhodol v intenciách § 241 ods. 1 písm.c) Trestného poriadku. On žalovaný nemôže objektívne zodpovedať za škodu spôsobenú postupom a rozhodovaním iného subjektu. Uplatňované trovy trestného konania - vznikli preukázateľne nesprávnym procesným postupom a s ním súvisiacim rozhodnutím, teda akceptáciou obžaloby podanej dňa 13.1.2013 prokurátorom, čo zavinil Okresný súd Liptovský Mikuláš.

20. V súhrne všetkých odvolacích argumentácií žalovaný navrhuje odvolaciemu súdu zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a na nové rozhodnutie.

21. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobca prioritne namieta oneskorené podanie odvolania, navyiac dodáva, že odvolanie žalovaného nebolo súdu doručené v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu.

22. Žalobca poukazuje ďalej na to, že strana žalovaná po prvýkrát priznala v odvolaní, že podala nesprávnu obžalobu na jeho osobu na Okresný súd Liptovský Mikuláš pod č.k. 2 T/6/2012 pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1,3 písm.a) Trestného zákona. Tým žalovaná strana zavinila vznik jeho škody v sume 2.141,48 eur s prísl. ktorá predstavuje trovy jeho obhajoby v trestnom konaní. Žalovaná strana je podľa názoru žalobcu je pasívne legitimovaná ohľadom celého uplatneného nároku na náhradu škody v sume 2.141,48 eur s prísl. Ministerstvo spravodlivosti SR v Bratislave nie je čiastočne pasívne legitimované v tomto konaní, navyše túto námietku žalovaná strana po prvýkrát vzniesla v odvolacom konaní, čo je v rozpore s koncentračnou zásadou o čom bola strana žalovaná súdom opakovane poučená (rozoberá zároveň aj procesno-právny význam koncentračnej zásady upravenú v ust. § 153, § 154 CSP).

23. Žalobca osobitne odkazuje na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo/53/1993 zo dňa 28.6.1993, konštatujúci, že „ ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ust. § 1 až 4 z.č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený alebo si ho zvolil sám. Podľa uznesenia NS SR sp.zn. 6 Cdo/402/2015 zo dňa 28.4.2016 pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Žalobca cituje aj zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Mcd/15/2009 zo dňa 18.8.2010 - podľa jeho názoru riešiacu totožnú právnu otázku ako je tomu v súdnej veci. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť (cituje právny názor z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11 Co/30/2019-252 zo dňa 30.5.2019), teda neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom je zákonnosť konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Svoj nárok na náhradu škody obhajuje žalobca aj závermi uznesenia NS SR sp.zn. 4 Mcd/15/2009 zo dňa 18.8.2010 -z nich podstatnú časť aj uvádza na strane 4 - písomného vyjadrenia k odvolaniu - na to odvolací súd odkazuje. Dodáva, že s prijatými právnymi závermi NS SR sp.zn. 4 Mcd/15/2009 zo dňa 18.8.2010 sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach v nálezochoch sp.zn. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.3.2011 a sp. zn. I.ÚS 320/2016-49 zo dňa 7.7.2016. Ďalej odkazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho Krajského súdu v Žiline (napr. sp.zn. 10 Co 15/2018 zo dňa 31.1.2018, sp.zn. 11 Co/55/2017 zo dňa 25.7.2017, sp.zn. 7 Co/283/2018 zo dňa 27.3.2019) v totožných otázkach, ktoré riešil v súlade s nimi i súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku. Ďalej odkazuje na judikát uverejnený pod R 20/1981 - konštatujúci, že ak by nárok na náhradu majetkovej ujmy nebol predbežne prerokovaný u príslušného úradu, ide o odstrániteľný nedostatok podmienok konania, ktorý bude súd riešiť postupom podľa § 104 ods. 2 OSP (Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2016 - poznámka odvolacieho súdu). Podľa rozhodnutia č.4 - prijatého na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave dňa 3.12.2015 - „ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm.f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je odo dňa 1.1.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne takomto konaní súd z úradnej povinnosti,“ - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave sp.zn. 8 Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015). Z uvádzaných judikátov je podľa názoru žalobcu zrejmé, že právne názory strany žalovanej v jeho odvolaní a v jeho predchádzajúcich podaniach v tejto veci sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a s platnou súdnou judikatúrou. Žalovaný je pasívne

legitimovaný v tomto konaní podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. pretože škodu spôsobil štátny orgán v trestnom konaní.

24. V závere vyjadrenia žalobca zdôrazňuje, že zvolenie obhajcu ním - JUDr. Jána Vajdu na zastupovanie v trestnom konaní bolo jeho ústavným právom, že bol menovaným obhajcom zastupovaný vyplýva aj z obsahu trestného spisu, z ktorého je tiež zrejmé aké konkrétne úkony právnej služby jeho obhajca vykonal a že tie zodpovedajú sume 2.141,48 eur - túto výšku si v spore voči žalovanému aj uplatnil. Zaplatením tejto sumy advokátovi mu vznikla skutočná škoda, ktorú žalovaná strana riadne a včas nerozporovala. Žalovaná strana i námietku premičania vzniesla bezdôvodne. K odmietnutiu spravodlivosti v neprospech žalovanej strany postupom súdu v tomto konaní nemohlo dôjsť, dôkazom čoho je platná súdna judikatúra. Navyše, v odvolaní neboli uvedené žiadne konkrétne skutočnosti a ani žiadne judikáty, na základe ktorých by mohol odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok súdu. Žalobca sa pridrižiava doterajších vyjadrení (či už v ústnom prednese na pojednávaní a v písomnom stanovisku zo dňa 21.11.2019). V súhrne všetkých argumentácií navrhuje potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch a uplatňuje si zároveň aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Generálna prokuratúra SR v následnej písomnej reakcii zdôrazňuje najmä včasné uplatnenie odvolania a jeho podanie zákonom predpísaným spôsobom vrátane podpísania zaručeným elektronickým podpisom. Dodáva, že nikdy nepripustil žalovaný, že v trestnej veci žalobcu podal nesprávnu obžalobu a nestotožňuje sa ani so závermi prezentovanými Krajským súdom Žilina v rozhodnutí o odvolaní žalobcu zo dňa 31.10.2013 č.k. 3 To/110/2013-347 (dôvody svojho nesúhlasu rozoberá žalovaný na strane 2 písomného vyjadrenia - na to odvolací súd odkazuje). Poznomenáva, že svoju pasívnu vecnú legitímáciu namietal už v samom úvode po doručení žaloby o náhradu škody. Podľa názoru žalovaného nie je v tomto smere relevantnou skutočnosťou, že bol súdom opakovane s odkazom na znenie § 153 CSP poučovaný, nakoľko zmenu v jeho prednese a dôvodoch konkretizovaných v texte ním podaného riadneho opravného prostriedku vyvolalo ním neočakávané rozhodnutie okresného súdu. Vzhľadom na vznesenú námietku premičania očakával jedinú možnú rozhodnutie - zamietnutie žaloby v celom jej rozsahu, nemal dôvod sa vyjadrovať, že sa cíti byť pasívne legitimovaným len v časti nároku, pričom za pasívne legitimovaného v zostávajúcej časti považuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. V súvislosti s odvolávaním sa zástupcu zvoleného žalovaným na rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky viazané na ustanovenia predchádzajúcej, medzičasom zrušenej právnej úpravy, nepovažuje za potrebné s k nim bližšie vyjadrovať s výnimkou už konštatovaného, že tieto rozhodnutia sú nepochybne s odkazom na dobu v ktorej vznikli a medzičasom zrušený právny predpis, prežité. Poznomenáva tiež, že nahradené boli medzičasom v celom ich rozsahu aj trestné kódexy, na ktorých ustanovenia sa závery prezentované všeobecnými súdmi Slovenskej republiky museli nepochybne viazať. Nebola splnená zákonná požiadavka pre úspešné podanie žaloby v predmetnej právnej veci. Ak by aj pripustil možnosť dodatočného odstránenia prekážky spočívajúcej v neprerokovaní predbežného nároku budúceho žalobcu s budúcim žalovaným, s odkazom na znenie § 19 zákona o náhrade škody je dôvodné domnievať sa, že je tak možné urobiť výlučne v zákonodarcom ustanovenej lehote, čo sa však nestalo a práve preto vzniesol námietku premičania. V zásade nerozporuje existenciu objektívnej zodpovednosti štátu v intenciách príslušných ustanovení zákona o náhrade škody. Ako žalovaný ale považuje za absurdné a v právnom štáte za nepripustné, aby niesol zodpovednosť za škodu preukázateľne spôsobenú iným štátnym orgánom ktorý má navyše pre tento prípad podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o náhrade škody vlastné zastúpenie. Domnieva sa tiež, že nie je na úvahe a rozhodnutí protistrany, ktoré odvolacie dôvody sú vo veci naplnené a ktoré nie a či ich a ak áno, tak v akom rozsahu strana konania podávajúca riadny opravný prostriedok preukázala. Toto posúdenie patrí výlučne do kompetencie odvolacieho súdu. Zotrúva na dôvodoch odvolania, na odvolacom návrhu, ktorým požadoval zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. V následnom písomnom vyjadrení žalobca odkazuje najmä na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, Ústavného súdu SR, z nich konkrétne citujúc, zároveň reagujúc v rovine právnej odlišne na argumentácie, ktorými strana žalovaná v predchádzajúcej písomnej reakcii svoje postoje obraňovala (v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na obsah tohto písomného podania žalobcu - str. 2,3,4 podania). Žalobca označuje za nesporné, že v priebehu vedeného konania podaniami zo dňa 30.8.2017 a zo dňa 2.11.2019 neúspešne požiadaval žalovanú stranu o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody a o tomto prebieha toto civilné sporové konanie. Namietá pravdivosť a hodnovernosť všetkých tvrdení strany žalovanej a tiež pravdivosť a hodnovernosť všetkých listinných

dôkazov, ktoré žalovaná strana predložila v tomto civilnom sporovom konaní. Najmä ale zotrúva v celom rozsahu na doterajších písomných vyjadreniach a stanoviskách a navrhuje potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch z dôvodu ich vecnej správnosti. Uplatňuje si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej iba „ CSP „) po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote na to oprávnená strana sporu, proti rozsudku ktorému je odvolanie prípustné, odvolací súd v sporovej veci viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, procesne postupujúc podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok v odvolaní napadnutých výrokoch (I., a III.) potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP. Odvolaním nenapadnutého výroku II. sa nedotýkal.

28. Odvolaniu žalovaného odvolací súd vyhovieť nemohol.

29. Okresný súd dal relevantné odpovede na všetky riešené skutkové otázky zásadného významu, uviedol konkrétne ustanovenia právnych predpisov v zmysle ktorých pri právnom posúdení veci sa riadil, tie správne aj na danú vec aplikoval a spor uzavrel v súlade s hmotným právom a v súlade aj s rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít. Okresný súd v písomnom odôvodnení rozhodnutia komplexne objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia prečo v odvolaní napadnutom meritórnom výroku (I.) žalobe vyhovel, z tohto aspektu je realizované aj základné právo účastníkov na spravodlivé súdne konania (viď napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I ÚS 117/05). Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s písomným odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, a iba v záujme zvýraznenia vecnej správnosti jeho rozhodovania a plniac svoju povinnosť aj vo vzťahu k odvolateľovi sa vyjadruje k odvolacím dôvodom tzv. zásadného významu vzneseného žalovaným.

30. Krajský súd prioritne zdôrazňuje, že žalovaný podal odvolanie v zákonnej lehote, včas a zákonom predpísaným spôsobom.

31. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR v tejto civilno-sporovej veci konať nie je otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného ako sa mylne domnieva odvolateľ. Podľa režimu zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody je vždy zodpovednostným subjektom - a zároveň nositeľom pasívnej vecnej legitímácie „ Slovenská republika, štát „, bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán za neho koná. Vo svojej vecnej podstate je otázkou zásadného významu ktorú v odvolaní odvolateľ nastolil je, ktorý orgán štátnej moci je oprávnený za štát konať. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR v tomto civilno-právnom spore za štát konať je podľa názoru odvolacieho súdu je splnené, v danej súvislosti odvolací súd zásadného právneho významu považuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp.zn. 8 Cdo 289/2014 zo 14. októbra 2015 - publikované pod R 6/2016, keď v zmysle jeho záverov „ ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky „. Uvedené závery NS SR si osvojila rozhodovacia prax všeobecných súdov, pritom už ide o ustálenú rozhodovaciu činnosť, ktorú pretavil správne do rozhodovania okresný súd aj v tomto odvolaní napadnutom rozsudku a krajský súd nevidí relevantný dôvod, aby od nej bolo upustené.

32. Odvolateľ je názoru, že žaloba mala byť zamietnutá už na tom základe, že pred jej podaním žalobca neuplatnil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku pred príslušným orgánom štátu a z tohto dôvodu nebola splnená ani podmienka pre uplatnenie náhrady škody voči štátu. Treba súhlasiť s odvolateľom, že právna úprava v ust. § 15 ods. 1 zakotvuje podmienku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody - avšak podľa názoru odvolacieho súdu vo svojej podstate ide o formálno-právnu podmienku pre súdne uplatnenie práva na náhradu škody, aby mohlo o takomto nároku prebehnúť občiansko-právne konanie. Možno konštatovať, že účelom tohto inštitútu je predísť súdnemu sporu buď celkom alebo aspoň v tej časti v ktorej príslušný orgán nárok uspokojí. Právna úprava z.č. 514/2003 Z.z. ale nevyklučuje odstránenie tohto nedostatku (v prípade jeho zistenia) s charakterom odstrániteľnej procesnej podmienky konania i v štádiu po podaní žaloby o to viac ak k takému postupu účastníka/ žalobcu vyzve samotný súd ako tomu bolo v tejto súdnej veci. Je bez právneho účinku odvolací

argument žalovaného, že v dôsledku postupu žalobcu (podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v priebehu sporu) sa nemohol s jeho nárokom pred podaním žaloby zaoberať, prípadne ho uspokojiť, pretože takýto priestor žalovaný v priebehu vedeného sporu zásadne mal, avšak nárok žalobcu neuspokojil ani v priebehu odvolacieho konania, namietajúc nesplnenie podmienok pre jeho uplatnenie.

33. Podľa § 19 ods. 1 Z.č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. V súdnej veci okresný súd posúdil vznesenú námietku premlčania žalovaným za nedôvodnú v súlade s citovaným zákonným ustanovením a časové momenty začatia plynutia premlčacej lehoty a jej ukončenia so záverom, že žaloba bola podaná ešte pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty uzavrel správne - s týmto záverom aj odvolací súd sa stotožňuje. Pokiaľ žalovaný považoval za rozhodný časový moment uplatnenia nároku - podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku tvrdiac, že sa tak stalo už po uplynutí trojročnej premlčacej doby, nemožno s ním súhlasiť. Prioritne odvolací súd odkazuje na právny význam inštitútu premlčania. Premlčanie je spojené s plynutím času ako právne významnej skutočnosti, keď právny následok premlčania nastáva, ak uplynula zákonom vymedzená doba bez toho, aby oprávnený subjekt uplatnil svoje právo na súde. Inak povedané, právne významnou skutočnosťou je v súdnej veci uplatnenie žalobného nároku žalobcom na súde - a nesporne sa tak stalo ešte v dobe pred uplynutím premlčacej doby. Odvolací súd uzatvára, že námietka premlčania vznesená žalovaným tak nemohla byť vyhodnotená ako úspešná.

34. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie) ktorej sa nemôže zabaviť. Neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť a v akom štádiu konania pred ktorým štátnym orgánom sa tak stalo. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania, preto aj vznik škody a jej náhrada sa viaže k výsledku konania ako celku, za ktorý výsledok zodpovedá titulom objektívnej zodpovednosti štát. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Žalobca preukázal účelne vynaložené trovy obhajoby v priebehu voči nemu vedeného trestného konania, na ich náhradu v súdom priznanej výške nárok voči žalovanému - štátu jednoznačne má. V dôsledku omeškania žalovaného má žalobca podľa § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka aj právo na úroky z omeškania, tie mu okresným súdom boli priznané v zákonom prípustnej výške, od správne ustáleného časového momentu omeškania žalovaného.

35. V súvisiacom výroku o náhrade trov konania rozhodovanie okresného súdu má oporu v procesno-právnej úprave v § 255 ods. 1 CSP.

36. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný na rozdiel od žalobcu plne úspešného. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd postupujúc podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dodáva, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

37. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody), čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia uznesenia v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa § 429 ods. 1 CSP neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.